

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਕੱਢ ਸੁੱਧ ਫੁੱਲ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰਾ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲੇਗਾ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਪਰਮ - ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਉਹ ਕਦੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਕਿਚੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਕਸਅਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੇਕਰੇਡ (ਪਵਿੱਤਰ) ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰੋ, ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਨੋਂ ਬਾਪ। ਇੱਕ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਜਿਸਮਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਦੇਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਨੋਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਦੇਨੋਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜੇ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਸ ਉਤੇ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੈਲ ਚੜਨ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫਾਇਦਾ ਅਤੇ ਘਾਟਾ ਉਦੋਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇਗੀ ਉਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਮੈਲ ਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਧੂ (ਸ਼ਹਿਦ) ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛਾਨਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਮਧੂ ਸੁੱਧ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮੈਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕੰਚਨ ਸੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਸ਼ਰੀਰ ਕਿਵੇਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਤਾਂ ਪਛਾਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਚੇਲਾ ਵੀ ਸੁੰਦਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਇਹ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਸੁੱਧ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਚੜਾ ਅਤੇ ਫੇਰ ਕਾਮ - ਕਰੋਧ ਦਾ ਕਿਚੜਾ। ਕਿਚੜਾ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਛਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਛਾਨਣ ਨਾਲ ਰੰਗ ਹੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਠ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਫੀਲ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁਤ ਕਿਚੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਕਰੋਧ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਕਰੋਧੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਜਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੇ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਜਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਕਲ ਵੀ ਤਾਂਬੇ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲ ਹੈ - ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਚਾਹਿਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖਾਮੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਖਾਮੀਆਂ ਕੱਢ ਬਿਲਕੁਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਜਾਕੇ ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਹੱਥ ਲਗਾਉਣ ਲਾਇਕ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਮੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਵੱਡੀ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਵੱਡੀ - ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸੇਕਰੇਡ (ਪਵਿੱਤਰ) ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੇ ਨੂੰ ਕਹਿ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮੈਲ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਲਾਇਕ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਾ - ਲਾਇਕ ਸਮਝ ਮਾਇਆ ਵੀ ਇੱਕਦਮ ਉਸਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸੇਕਰੇਡ (ਪਵਿੱਤਰ - ਸੁੱਧ) ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਹੁਤ ਕਿਚੜਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਗ਼ੀਚੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਭ ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਬਾਗਵਾਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿੰਨੀ ਮੈਲੀ ਇੱਕਦਮ ਕਾਟਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ, ਕਾਮ, ਕਰੋਧ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਕਰੋਧ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਈ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵੇਖਣ ਦੀ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੀ ਨੇ ਇਵਿਲ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ, ਪਵਿੱਤਰ ਨਵਾਂ ਚੇਲਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਚੜਾ ਵੇਖਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਕਿੰਨਾ ਕਿਚੜਾ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਪਤਿਤ ਬਣ ਪਏ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ।

ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਏਵਰਪਿਓਰ। ਇਵੇਂ ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੁਵਿਵਿਆਪੀ ਕਹਿਕੇ ਕਿੰਨਾ ਡਿਫੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਤੇ ਵੀ ਬੜੀ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ ਫੇਰ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਜਾਂ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕਿਚੜਾ ਭਰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2 ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ ਫੇਰ 4 ਕਲਾਂ ਘੱਟ ਹੋਈਆਂ, ਕਿਚੜਾ ਭਰਦਾ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਕੋਈ ਲੋਭ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਮੋਹ ਵਿੱਚ ਜਲ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਲ - ਜਲਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਤੂਫਾਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੂਫਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਹਨੂਮਾਨ ਆਦਿ ਦੀਆਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਦਰਕਾਰ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ। ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਆਦਿ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਛਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕੀ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੌਣ - ਕੌਣ ਮੇਰੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਵੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਵੇਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ੁੱਧ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਤਾ ਫੇਰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਿਤ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਚਲਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਕੋਈ ਦਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਾਮ ਲੈਣ ਤਾਂ ਕਿੱਥੇ ਹੋਰ ਹੀ ਬਦਤਰ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫਰਕ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਕੀ ਬਣਨਾ ਹੈ! ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਦਰ ਗੰਦ ਜੋ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਗੰਦੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਪ ਵੀ ਤੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਚੜਾ ਵੀ ਹੈ। ਅੱਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਰ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਨਜ਼ਰ ਤਾਂ ਸਭ ਤੇ ਪਵੇਗੀ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਕਹੇਗੀ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਫੁੱਲ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਬੂ ਵੀ ਚੰਗੇ ਫੁੱਲ ਦੀ ਲੈਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿੰਨੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਫੁੱਲ ਬਣੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਫੁੱਲ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਤੋਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਸੇਕੇਰਡ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇਗੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਇਹ ਬਣੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਨੇ ਘੱਟ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੰਦ ਨਿਕਲੇ, ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਮਿਊਜੀਅਮ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਦੀ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਬੜਾ ਐਕਰੇਟ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਿਊਜੀਅਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕੀਂ ਰੇਸ਼ੂ ਦਾ ਟਾਈਮ ਛੱਡਦੇ ਹੋ। ਗਲਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਵੀ ਖਾਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਉਛਲ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸਣ। ਭੋਜਨ ਦੇ ਟਾਈਮ ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਟੈਂਡ ਕਰ ਫੇਰ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਾਮ - ਪਸੰਦ, ਨਵਾਬ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈ ਤਾਂ ਦੇਣੀ ਪਵੇ ਨਾ। ਇਹ ਨਵਾਬੀ ਛੱਡੋ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਾਉਣਗੇ - ਆਪਣਾ ਪੱਦ ਵੇਖੋ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਕੁਲਾਹੜਾ ਆਪੇਗੀ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਵੀ ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਇਹ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਥ ਹੈ, ਇਸਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਢੇਰ ਦਵਾਈਆਂ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੀ ਦਵਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਖਾਓ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਭਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਭੋਜਨ ਬੜਾ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ ਉਤੰਮ ਤੇ ਉਤੰਮ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਉਦੋਂ ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਬਣਾਇਓ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਇਦਾ, ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅੱਕ ਵੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵਿਚਾਰੋ ਕਿ ਪੱਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਹਿਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨ ਦੀ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨ ਨਾਲੋਂ ਫੇਰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਬਣਨ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਰੱਖ ਸੱਕਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਿਮਰ - ਸਿਮਰ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਓ। ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਸਿਮਰਨੀ ਮਾਲਾ ਬੈਠ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ

ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਬਸ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਜਾਪ ਨਾ ਕਰੇ। ਨਾ ਮਾਲਾ ਫੇਰੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਕੰਚਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਯੁੱਧ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਹੀ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਲੜਾਈ। ਉਹ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਤੋੜਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਜੋ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਨੇ ਬਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹੋ, ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਰੁੰਡ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਨੰਬਰਵਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਾਇਆ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥਪੱਤ ਮਾਰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਸਕੇਗੀ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਫੇਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਤੋਂ ਕੀ, ਕਿਚੜਾ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਟੈਮਪੂਰੀ ਲੈਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਣਗੇ! ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕਦਮ ਜਲਕੇ ਕਾਲੇ ਕੋਇਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੋਰਾ ਬਣਾਉਣ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਐਕਰੇਟ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਉੱਛਲ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ। ਸਰਵਿਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਦੀ ਵੀ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਅੰਦਰ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਚੜੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- "ਪਹਿਲੇ ਆਪ" ਦੇ ਮੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਵਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਣ ਹੀ ਮਹਾਨ ਭਵ:
ਇਹੀ ਮਹਾਮੰਤਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ "ਨਿਰਮਾਣ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਮਹਾਨ ਹੈ"। "ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ" ਕਰਨਾ ਹੀ ਸ੍ਰਵ ਤੋਂ ਸਵਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਇਹ ਮੰਤਰ ਵਰਦਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ। ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪਲਦੇ, ਉਡਦੇ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ। ਮਿਹਨਤ ਉਦੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਜੇਕਰ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਪਲਦੇ ਰਹੋ, ਵਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੂਰਤ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਰਮਣੀਕ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸਵਰੂਪ ਇਮਰਜ਼ ਕਰੋ।
